

Arrest

nr. 93 058 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chehlbakhtu Pashi gelegen in het district Jaghori van de provincie Ghazni. U bent een hazara en heden nog steeds minderjarig. U bent in België gedoopt op 26 februari 2012 en bekeerde u van sjiitische moslim tot het christendom. U had sinds uw vertrek uit Afghanistan al afstand genomen van de islam omdat u in vrijheid wilde leven en niet onder druk gezet wilde worden door uw streng religieuze familie. Toen u vijftien jaar oud was werden de problemen binnen uw familie erger en moest u plots van uw oom, die u opvoedde na de dood van uw vader, vroeg opstaan om de koran te lezen en te bidden. U ging op dat moment nog naar school en wilde u eerder op deze studies toelagen. Dit werd niet aanvaard door

uw familie. Zij zetten u onder druk en dwongen u de strikte religieuze regels te volgen van de islam. U wilde niet leven in een land waar u niet vrij kon zijn en waar vrouwen en mannen niet gelijk behandeld worden. U hoorde allerlei verhalen over onthoofdingen en u werd bang. Uiteindelijk zag u geen andere optie meer en besloot u uw familie en uw land te verlaten. In jauza 1389 (omgezet naar de Gregoriaanse kalender mei-juni 2010) verliet u Afghanistan en ging u naar Iran. U verbleef hier ongeveer één jaar op verschillende plaatsen in Teheran en Isfahan waar u in de bouwsector werkte om uw verdere reis te betalen. In Iran hoorde u op een dag twee mannen praten over het christendom. U hoorde dat het een bekende en grote religie is waarbinnen mensen elkaar helpen en vrij kunnen zijn. U besloot uiteindelijk Iran te verlaten omdat u geen verblijfsdocumenten had en vreesde te worden gedepORTEERD naar Afghanistan. Na een reis van in totaal ongeveer één jaar en twee maanden kwam u in België aan op 1 augustus 2011. Op 3 augustus 2011 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een taskara voor alsook een fotoalbum van uw doopsel en een uittreksel uit het doopregister.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat uw vrees voor vervolging betreft ten gevolge van uw afkeer van de streng religieuze islamitische omgeving waarin u woonde, en ten gevolge uw bekering tot het christendom in België dient te worden opgemerkt dat deze niet aannemelijk is gebleken. Het CGVS stelde namelijk vast dat aangaande uw religieuze activiteiten en de beweegredenen hiervoor sprake is van enig opportunisme. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u voor het eerst kennismaakte met het christendom in Iran toen u twee passagiers hierover in een taxi hoorde praten (CGVS, p. 6, 7). Het is echter erg opvallend dat u na uw eerste kennismaking met het christendom in Iran geen enkele moeite hebt genomen om meer te weten te komen over dit geloof. U verdiepte zich niet in dit nieuwe geloof. Het is pas na aankomst in België dat u op zoek ging en terecht kwam bij een Iraanse kerk (CGVS, p. 25). Uw werkelijke beweegreden om u uiteindelijk te bekeren tot het christendom roept eveneens vragen op. U stelde in Afghanistan aan zeer strenge islamitische regels onderworpen te zijn zoals bijvoorbeeld het lezen van de Koran en in uw geval drie maal per dag bidden. U wilde meer vrijheid en kreeg die niet van uw familie in Afghanistan waardoor u besloot Afghanistan te verlaten alsook afstand te doen van de islam (CGVS, p. 5, 6, 19, 20). U was zelfs niet meer geïnteresseerd in religie en wilde geen geloof meer belijden (CGVS, p. 20). In het licht van deze vaststellingen is het des te vreemder dat u, ondanks uw afkeer van strikte religieuze rituelen, toch besluit om zich in België tot een nieuw geloof te bekeren, namelijk het christendom. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige daden, stelde u zich dat u na uw vertrek uit Afghanistan eenzaam voelde en dat u plots toch beseftte een 'God' nodig te hebben. Omdat u in Iran twee onbekende mannen hoorde praten over het christendom kreeg u het gevoel dat u in die richting werd geduwd (CGVS, p. 20). U voegde hier nog toe dat u wel vrij kan zijn binnen het christendom en kan doen wat u wil (CGVS, p. 21). Dit zijn op zich helemaal geen gegronde redenen om u zomaar te bekeren tot een ander geloof. Bovendien zijn er binnen de verschillende stromingen van het christendom eveneens rituelen die u verplicht bent te volgen waaronder bidden, naar de kerk gaan, de bijbel lezen. Waarom u dan wel gemotiveerd bent om deze regels te volgen, maar niet die van de islam, kon u niet aannemelijk maken. Uw verklaring de islam achtergelaten te hebben in Afghanistan kan niet overtuigen. Volgens u was zelfs het niet mogelijk in België om moslim te zijn op een eerder gematigdere manier omdat u de islam al achtergelaten had toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 22). Dit is wel een erg eenvoudige beweegreden om u plots te bekeren tot een andere godsdienst. In België gelden trouwens regels van vrije meningsuiting en vrijheid van religie waardoor u hier ook vrijheid zou genieten als moslim zonder onderworpen te worden aan de strikte regels die u uiteindelijk deden besluiten Afghanistan te verlaten. Dat uw bekering ook in het kader van een migratiestrategie moet worden gezien, veeleer dan dat het om een authentieke religieuze belevenis of levensvisie zou gaan, is ook uit al uw verklaringen gebleken. U zou zelfs helemaal niet meer in religie in het algemeen geïnteresseerd zijn (CGVS, p. 20). Gezien deze vaststelling is het erg vreemd dat u dan toch besluit de islam zomaar achter u te laten en te kiezen voor een andere religie ter vervanging, met name het christendom.

Het is verder erg opvallend dat u tot op heden maar weinig kennis bezit van het christendom en u zelfs nog niet uitgemaakt hebt tot welke stroming binnen het christendom u zich wil bekeren (CGVS, p. 5, 22). U mag dan wel gedoopt zijn in een katholieke kerk in Lint op 26 februari 2012, van een echte interesseverschuiving op het gebied van religie in uwen hoofde is geen sprake. Eerst en vooral is het uiterst merkwaardig en helemaal niet aannemelijk dat u reeds gedoopt werd in een katholieke kerk, maar helemaal nog geen keuze maakte tot welke stroming binnen het christendom u zich dan wel zou willen bekeren (CGVS, p. 26). U stelde dat u nog de verschillende stromingen (katholicisme en

protestantisme) aan het bestuderen bent om nadien een keuze te maken (CGVS, p. 22, 26). U beweerde zelfs dat u nog geen keuze hebt gemaakt en dat het u eigenlijk niet uitmaakt welke stroming u uiteindelijk binnen het christendom zal volgen (CGVS, p. 26). Het is hoogst merkwaardig dat u op het moment van uw bekering nog geen duidelijke keuze had gemaakt aangezien elke stroming erg verschillend is en het toch van groot belang is voor een christen om uiteindelijk zijn geloof te belijden, zeker indien het gaat om iemand die zich heeft bekeerd. U gevraagd welke rituelen u moet volgen antwoordde u erg ontwijkend door te stellen dat u nog volop aan het lezen bent over het christendom (CGVS, p. 22). U vervolgens gevraagd welke verschillende stromingen u kende binnen het christendom bleek u enkel kennis te hebben van het katholicisme en het protestantisme (CGVS, p. 5, 25). Het orthodoxe geloof, één van de drie grote stromingen, noemde u zelfs niet. Het is vervolgens erg vreemd dat u niet uitgelegd kreeg waarin het protestantisme verschilt van andere godsdiensten. Zo zijn er volgens u zelfs kruisbeelden (met een gekruisigde Jezus) aanwezig in een protestantse kerk (CGVS, p. 24). Volgens de beschikbare informatie blijkt dit echter niet het geval te zijn (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U wist wel dat Maria bij de protestanten geen heilige is, maar andere verschillen tussen beide stromingen zijn u blijkbaar ontgaan. U haalde nog aan dat er gedanst en gezongen wordt bij de protestanten in tegenstelling tot de katholieken (CGVS, p. 25). U kende enkele verhalen uit de bijbel zoals de geboorte van Jezus en Johannes de Doper, maar uw kennis hierover bleef erg beperkt. U gevraagd welk verhaal uit de bijbel voor u belangrijk is, stelde u simpelweg dat heel de bijbel interessant is en dat het allemaal belangrijk is (CGVS, p. 23). Het is erg merkwaardig dat u niet één verhaal naar voren kon brengen dat u er voor u uitspringt. U wist dat Jezus 12 studenten had en noemde er enkele. U kreeg echter de Nederlandstalige naam voor deze groep van 12 (apostelen) niet gezegd (CGVS, p. 23). Dat u enkel een Farsi bijbel hebt is niet afdoende aangezien u Nederlandstalige vieringen bijwoont en een Nederlandstalige voorbereiding op uw doopsel volgde (CGVS, p. 23, 25). U om meer toelichting van deze vieringen gevraagd bleef u ook erg oppervlakkig. U gevraagd hoe een viering verloopt en welke rituelen er telkens terugkomen tijdens een viering stelde u telkens dat er gepraat wordt over Jezus en over elkaar liefhebben als familie (CGVS, p. 24). Het is merkwaardig dat u nergens spontaan de communie, nochtans het belangrijkste ritueel in een misviering, aanhaalt. Indien u zich werkelijk sinds uw verblijf in België verdiepte in het christendom zou u over meer gedetailleerde informatie moeten beschikken.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Zo legde u een taskara voor ter staving van uw identiteit. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. Deze taskara volstaat dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. De foto's van uw doopsel en het uittreksel uit het doopregister bevestigen enkel dat u gedoopt bent, maar werpen geen ander licht op de beoordeling van uw asielmotieven.

Naast het feit dat u niet aannemelijk maakte als bekeerde moslim in Afghanistan vervolging te zullen worden bij een eventuele terugkeer, dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde verblijf tot midden 2010 in het district Jaghori in de provincie Ghazni in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. U maakt het de Belgische asielinstanties dus onmogelijk uw vrees als bekeerde christen en uw nood aan bescherming correct in te schatten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis over uw omgeving in Afghanistan uiterst fragmentarisch is. U kon weliswaar enige toelichting geven over een aantal aspecten met betrekking tot Jaghori, maar deze kennis bleek evenwel zeer oppervlakkig en bevat talrijke lacunes. Uw beperkte kennis over uw regio waar u beweerde heel uw leven gewoond te hebben, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan uw vertrek naar België in Jaghori te hebben gewoond.

Zo is het opvallend dat u niet spontaan over uw regio kon vertellen wanneer u hiernaar gevraagd werd. Gevraagd om uw district te situeren aan de hand van omliggende provincies en districten, stelde u niets over de kaart te kennen. U dacht dat Jaghori wel grenst aan de provincie Uruzgan (CGVS, p. 11). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat uw district Jaghori helemaal niet grenst aan de provincie Uruzgan, maar wel aan de provincie Zabul (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is trouwens erg merkwaardig dat u Zabul niet noemde daar uw eigen dorp Chehelbaktu Pashi wel erg dicht bij de grens met Zabul gelegen is (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is eveneens vreemd dat

u er dan wel in slaagt om de veel verder gelegen provincie Bamyān op te noemen (CGVS, p. 11). U gevraagd om grensdistricten van Jaghori op te sommen, diende u te bekennen er geen informatie over te hebben en er niets over gelezen te hebben. U kon vervolgens, behalve Jaghori, slechts vier namen van andere districten in Ghazni naar voren brengen. Nochtans bestaat uw provincie Ghazni alleen al uit negentien districten (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U wist dat er nog andere districten waren, maar u kende enkel deze vier omdat u erover gehoord had van andere mensen. Als er vervolgens gepolst werd of één van deze districten grenst met Jaghori, stelde u dit niet zeker te weten maar noemde u uiteindelijk correct dat Qarabagh grenst met uw district. Andere grensdistricten kon u niet opsommen (CGVS, p. 12). Dit is uiterst opmerkelijk aangezien het door u genoemde district Malistan eveneens grenst aan Jaghori en uw eigen dorp zelfs heel dicht bij Malistan ligt (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook uw kennis over de ligging van uw eigen dorp in Jaghori is weinig overtuigend. U slaagde er enerzijds wel in enkele omliggende dorpen op te noemen, anderzijds kende u enkele dichterbij gelegen dorpen niet zoals Malekak, Numqol en Shahjoy (CGVS, p. 12, 13). Van het dorp Qalday had u al eens gehoord, maar kon u niet situeren (CGVS, p. 12). Het is er merkwaardig dat u de dorpen die het CGVS u voorschotelde niet kende of niet kon situeren daar deze wel allemaal op een zeer korte afstand van uw dorp gelegen zijn, zelfs dichterbij dan enkele door u genoemde dorpen zoals Jasha en Baba (CGVS, p. 12) (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u niet op de hoogte bent van het feit dat Jaghori een erg bergachtige regio is, bleek eveneens uit uw verklaringen wanneer hiernaar gevraagd werd. U stelde dat er wel wat heuvels zijn, maar u kon echter geen van die heuvels bij naam noemen omdat die volgens u niet zo bekend zijn (CGVS, p. 13).

De lacunes in uw geografische kennis vertalen zich dan ook in uw fragmentarische verklaringen aangaande de gebeurtenissen en de politieke situatie in Jaghori. Er werd immers vastgesteld dat u niet op de hoogte bent van tal van zaken die een inwoner van Jaghori zou moeten weten. Het is erg merkwaardig dat u er helemaal niet in slaagt de naam te noemen van de gouverneur van Ghazni op het moment dat u uw regio verliet (CGVS, p. 16). Dat u dit, rekening houdend met het belang van deze functie, volledig zou zijn ontgaan, is weinig waarschijnlijk te noemen. Hetzelfde kan worden gezegd over uw kennis van de districtshoofden van Jaghori. U gaf erg ontwijkende antwoorden wanneer u concreet gevraagd werd wie het districtshoofd was van Jaghori toen u besloot de regio te verlaten. U stelde niet te weten wie die functie bekleedde toen u daar zelf nog woonde, maar u hoorde via anderen, na uw vertrek dat het soms Irfani is, die soms werd vervangen door iemand anders (CGVS, p. 15). Over Irfani weet u niet meer dan dat hij districtshoofd was en van Jaghori afkomstig. U kent zijn volledige naam niet. U geconfronteerd met de namen Khodadad Irfani en Ustaz Irfani, stelde u dat één Irfani het districtshoofd is, maar dat u Ustaz Irfani of Khudadad Irfani niet kende (CGVS, p. 17). In werkelijkheid betreft dit één en dezelfde persoon. Voorts wist u niet hoe lang hij al districtshoofd was. U dacht dat dit niet langer dan vijf jaar kon zijn omdat niemand in Afghanistan langer dan vijf jaar dezelfde functie mag uitoefenen (CGVS, p. 15-16). Het is vreemd dat u niet meer informatie naar voren kon brengen over Irfani daar hij een bijzonder gekende en invloedrijke commandant van "Hezbe Wahdat" is en u zelf verklaarde dat uw vader ooit strijders was bij "Hezbe Wahdat" (CGVS, p. 9). Volgens uw verklaringen bleek Irfani een goede reputatie te hebben als districtshoofd in Jaghori (CGVS, p. 16). In werkelijkheid blijkt deze persoon een Jihadi commandant te zijn die beschuldigd wordt van massamoorden, schendingen van de mensenrechten en van banden met de Taliban (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U kon geen enkele naam naar voren brengen van personen die veel invloed of macht hebben in uw district. U had namelijk nooit namen gehoord van commandanten (CGVS, p. 14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat commandant Irfani nog recent invloed had in heel het district Jaghori (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u over deze persoon dan ook niet meer correcte informatie kon geven, roept twijfels op omtrent uw verblijf in Jaghori in de laatste jaren. Indien u werkelijk tot in het jaar 1389 (2010) in Jaghori zou hebben gewoond, zou u over deze man ongetwijfeld meer weten. De voorganger van Irfani kende u niet. Zo zegt de naam Zafar Sharif (districtshoofd van Jaghori van 2003-2006) u wel iets, zo verklaart u toch, maar kan u deze persoon niet situeren. U hoorde blijkbaar enkel zijn naam, maar u wist niet meer in welke context u deze naam had opgevangen (CGVS, p. 16).

Vervolgens bleek u wel kennis te hebben van het Shuhada ziekenhuis in Sange Masha te Jaghori (CGVS, p. 14). Dat u kennis hebt van dit ziekenhuis overtuigt echter niet dat u tot 2010 in Jaghori zou hebben gewoond daar dit al vele jaren bestaat in de regio. Het is trouwens erg merkwaardig dat u wel degelijk de naam van dit ziekenhuis kent, maar niet spontaan namen kon opnoemen van hazara's afkomstig uit Jaghori die heel wat bekendheid genieten, zowel nationaal als internationaal (CGVS, p. 15). Uit de aanwezige informatie op het CGVS daarentegen blijkt dat de oprichtster van het door u genoemde Shuhada ziekenhuis een vrouwelijke hazara is afkomstig uit Jaghori, die internationaal bekend werd voor haar inzet voor de mensenrechten. Wanneer u gevraagd werd naar

bekende hazara's uit Jaghori verwees u naar een ingenieur die een vliegtuig gemaakt had. Echter, zijn naam kende u niet en u hoorde pas in België voor het eerst over deze persoon via andere Afghanen. Bovendien is dit een nieuwsfeit dat van na uw vertrek uit Afghanistan dateert, namelijk 19 oktober 2010, waardoor het vreemd is dat u dit aanhaalde. Andere bekende of machtige personen uit Jaghori kende u vreemd genoeg niet (CGVS, p. 15). Dat u op al deze punten een dermate beperkte en vaak foutieve kennis heeft, roept ernstige twijfels op aangaande uw bewering werkelijk uit deze regio afkomstig te zijn.

Vervolgens bleek ook uw kennis over datgene wat zich de afgelopen jaren in uw regio heeft afgespeeld uiterst summier te zijn. Dit is erg merkwaardig daar u toch beweerde in de jaren voor uw vertrek in Jaghori school te hebben gelopen en u blijkbaar veel zaken hoorde via de inwoners en dorpsouderen (CGVS, p. 12, 13, 14, 15). U zou dus ongetwijfeld een aantal gebeurtenissen moeten opgevangen hebben indien u daadwerkelijk tot 2010 in Jaghori verbleef. U de kans geboden om iets te vertellen over incidenten, gevechten, explosies of ontvoeringen in Jaghori, stelde u hier niets over gehoord te hebben (CGVS, p. 16). Volgens u zijn er louter familiale en sociale problemen zoals huwelijksproblemen in uw regio (CGVS, p. 16, 17). Ook de taliban hebt u nooit gezien in uw regio en namen van talibancommandanten kon u niet noemen, wat toch merkwaardig is gezien er in 2007 bijvoorbeeld sprake is van talibanaanvallen in uw district (CGVS, p. 17). Dat u nauwelijks iets bleek af te weten van grond- en waterconflicten in uw regio doet eveneens afbreuk aan uw verklaringen van aan uw geboorte tot 2010 in Jaghori te hebben gewoond gezien deze conflicten vaak voorkomen tussen inwoners (CGVS, p. 17). Dat u ook geen enkel begin van informatie kon geven over eender welk incident in Jaghori is uiterst merkwaardig aangezien het district Jaghori algemeen als onveilig wordt beschouwd. U vervolgens geconfronteerd met enkele gebeurtenissen in Jaghori zoals een aanval van de taliban op een politieofficier in uw regio, stelde u dat dergelijke zaak nooit gebeuren in uw regio (CGVS, p. 16). Uit informatie blijkt nochtans dat er in 2007, toen u nog in Jaghori woonde, een aanval gepleegd werd op een politiecommandant en diens familie (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Volgens u zou er ook geen enkel probleem zijn betreffende de veiligheid op de wegen in uw regio. U stelde dat u zich vrij kon bewegen en verplaatsen op de wegen (CGVS, p. 16). Deze bewering strookt geheel niet met de informatie aanwezig op het CGVS die stelt dat de taliban actief aanwezig is op de wegen en regelmatig reizigers controleert (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u hier niets over opgevangen zou hebben in uw regio is vreemd.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zouden kunnen maken. Zo legde u een taskara voor ter staving van uw identiteit. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afgaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afgaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. Bovendien bleek u deze taskara verkregen te hebben in Kabul en niet in Rodat, de plaats waar u geboren en getogen zou zijn (CGVS, p. 2, 3). Deze taskara volstaat dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. De overige documenten kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker

een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen juncto artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat hij duidelijk zijn asielmotieven heeft uiteengezet maar dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze foutief interpreteert. Volgens verzoeker gaat de kritiek van de commissaris-generaal voorbij aan de essentie van zijn asielaanvraag; immers gaat de bestreden beslissing enkel in op de vermeende gebrekkige kennis over het christendom. Evenwel heeft zijn bekering geen uitstaans met zijn asielaanvraag. Deze bekering vond plaats na zijn vlucht en vormt als dusdanig geen vluchtmotief. Hij vreest zijn strenggelovige familie, gelet op zijn afkeer van de islam.

Verder betoogt verzoeker aangaande de kwalificatie van zijn bekering als "migratiestrategie" dat de commissaris-generaal niet begrijpt dat hij wel de regels van het christendom wil volgen maar niet die van de islam. Hij benadrukt duidelijk aangegeven te hebben dat de regels van het christendom veel minder onderdrukkend zijn. Het zijn net de strenge regels van de islam die hem er een afkeer voor bezorgen.

Wat betreft zijn vermeende gebrekkige kennis stelt verzoeker dat er antwoord verwacht wordt op vragen die zelfs scholieren niet juist kunnen beantwoorden. Verzoeker betoogt nog maar één jaar in België te zijn, nauwelijks het Nederlands te beheersen en volop zoekende te zijn. Er kan niet redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij thans volledig ingebed is in een nieuw geloof of dat hij hierover een sterke theoretische kennis heeft. De bestreden beslissing is illustratief voor de negatieve en te kritische houding van de commissaris-generaal. Verzoeker wijst voorts op de verschillende antwoorden die hij wel kon geven en die wel duidelijk zijn interesse voor het christendom aantonen.

Inzake de opmerking dat hij al gedoopt was voordat hij een geloofskeuze had gemaakt, merkt verzoeker op dat zijn intentie bij het doopsel de bekering was, ongeacht het onderscheid naar katholicisme of protestantisme. Dit onderscheid was voor hem bovendien nog theoretisch onbestaande, hetgeen ook niet kan verwonderen gelet op zijn beperkte kennis van het Nederlands en recente kennismaking met het christendom.

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen is voldaan.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij aldus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de

bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.6. Waar verzoeker stelt dat voorbijgegaan wordt aan de werkelijke oorzaak van zijn vrees, met name zijn diepgelovige familie, en de bestreden beslissing enkel ingaat op zijn bekering die pas heeft plaatsgevonden nadat hij naar België is gekomen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing zich niet enkel beperkt tot het onaannemelijk bevinden van verzoekers interesse in het christendom, maar dat er tevens wordt gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het district Jaghori in de provincie Ghazni. Gezien dit aspect van zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden, vloeit daaruit logischerwijze voort dat ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met zijn familie die hij aldaar zou hebben gekend. Bovendien zijn de vaststellingen inzake verzoekers gebrekkige kennis van het christendom wel degelijk een bijkomend motief dat de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met zijn diepgelovige familie ondermijnt. Verzoeker stelde een diepe afkeer te hebben voor de islam en zijn zeer strenge regels en stelde zelfs herhaaldelijk niet meer geïnteresseerd te zijn in religie (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 6, p. 19, p.20) zodat zijn wending tot een nieuwe religie in België hier geenszins mee strookt. Indien zijn afkeer voor de islam dermate groot is dat hij om deze reden zijn land van herkomst verlaat, dan is het geenszins aannemelijk dat verzoeker zich in België toch opnieuw zou inlaten met religie en zich bekeert tot het christendom, zonder dat hij een diepgaande kennis heeft van de regels van deze religie en weet of deze al dan niet strikt zijn. Het betoog van verzoeker waar hij stelt dat de regels van het christendom minder streng zijn, kan gelet op de vastgestelde gebrekkige kennis van verzoeker over het christendom en zijn regels en plichten derhalve evenmin overtuigen, nu deze gebrekkige kennis juist impliceert dat verzoeker de gestrengheid van de regels en plichten van het christendom niet kan inschatten.

2.7. De Raad wijst er voorts op dat niet elke onwetendheid op een vraag, zoals vastgesteld op het Commissariaat-generaal, op zich leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, maar wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker – die stelt geïnteresseerd te zijn in een nieuwe religie, i.e. het christendom en een dermate ingrijpende beslissing neemt om zich tot deze godsdienst te bekeren – bepaalde wezenlijke aspecten van het christendom, niet weet. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing een omstandige en draagkrachtige motivering gegeven waarom het geheel van de vastgestelde onwetendheden leidt tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde de bijbel te lezen, dat hij volop aan het lezen is over het christendom dat hij ter voorbereiding van het doopsel een opleiding heeft gekregen en dat hij wekelijks de mis bijwoont (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 5, p. 22, p. 23, p. 24, p. 25) zodat van hem een redelijke kennis kan worden verwacht aangaande zijn nieuwe religie. Verzoekers vergelijking met scholieren die onderricht worden in het christendom en die niet zouden kunnen antwoorden op de gestelde vragen gaat bovendien geenszins op. Immers betreft de bekering van een moslim tot het christendom een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van deze persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan, zodat verzoeker bij machte moet zijn om een verregaande toelichting te geven bij zijn nieuwe geloof. Verzoekers situatie is dan ook geheel anders dan die van een scholier die geen dergelijk bewuste en fundamenteel ingrijpende keuze heeft gemaakt zoals verzoeker. Gelet op voorgaande bespreking kan verzoekers betoog over zijn beperkte verblijf in België, zijn gebrekkige kennis van het Nederlands en het feit dat hij volop zoekende is, onmogelijk een verklaring bieden voor zijn verregaande onwetendheid over het christendom. De repliek van verzoeker dat hij op bepaalde vragen over het christendom wel een antwoord kan geven, kan, gelet op het feit dat van hem een diepgaande kennis van het christendom verwacht mag worden die verder reikt dan de antwoorden die hij wel wist te geven, evenmin afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

Wat betreft verzoekers betoog over het feit dat hij nog geen geloofskeuze had gemaakt op het ogenblik van zijn bekering, dient er voorts op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers interesse in het christendom.

2.8. De Raad wijst er voorts nog op dat bij de vraagstelling tijdens het gehoor het de bedoeling is inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal “maakt” de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen niet, hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in

de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit. Waar verzoeker aldus voorhoudt dat de commissaris-generaal een te negatieve en te kritische houding betoont ten aanzien van zijn asielmotieven, kan hij geenszins overtuigen.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen juncto de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Jaghori ongeloofwaardig zijn. De motieven dienaangaande getuigen van een bijzonder negatieve ingesteldheid jegens zijn verklaringen. Enkel de “zwakke” punten in zijn verklaringen worden onderstreept, terwijl de elementen die zijn verblijf in Jaghori wel geloofwaardig maken, manifest onderbelicht blijven. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dienaangaande waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk afkomstig is van de regio Jaghori.

Verzoeker betoogt ten slotte dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifiek profiel, met name dat hij pas vijftien was toen hij Afghanistan heeft verlaten, dat hij uit een klein dorp komt waar nauwelijks TV- of telefoonaansluiting is, dat hij slechts een beperkte scholingsgraad heeft en dat hij uit een manifest andere leefwereld dan de westerse komt, met name de leefwereld van de microkosmos van een ruraal dorp in Afghanistan. Verzoeker stelt voorts dat hij nooit cartografische kennis heeft opgedaan. Belangrijker is dat hij wel de weg kon aanduiden hoe men zich naar een bepaalde plaats kon begeven, hij kon tevens aangeven dat deze weg beschadigd was en dat er lage en hoge heuvels waren. De vraagstelling gaat uit van een West-Europees onderwijsmodel, met name dat verzoeker op de kaart zou aangeleerd worden waar welke provincie zou liggen, wat uiteraard fictie is. Verzoeker verwijst nogmaals naar zijn jonge leeftijd, zijn politieke interesse en zijn afkomst uit een ruraal dorpje om zijn gebrekkige kennis te verklaren. Verzoeker meent dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.11. De Raad verwijst naar zijn bespreking onder punt 2.2. aangaande de motiveringsplicht.

2.12. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheids-situatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter bemoeilijken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het district Jaghori en het dorp Chehlbakthu Pashi (provincie Ghazni), houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het voorgehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte

vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Wat verzoekers profiel betreft dient te worden vastgesteld dat hij verklaarde vanaf zijn geboorte in 1995 tot aan zijn vertrek in 2010 in het dorp Chehlbakhth Pashi te hebben gewoond (verklaring, stuk 10; gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8 en 27). Verzoekers vader was lid van de Hezb-i-Wahdat Islami (verklaring, stuk 10; gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 9). Verzoeker heeft lager onderwijs genoten en spreekt Dari en een beetje Pashtu (vragenlijst CGVS, stuk 10, p. 1 en verklaring, stuk 10). De Raad is van oordeel dat verzoeker dan ook voldoende (recente) kennis moet hebben over zijn omgeving en eenvoudige vragen moet kunnen beantwoorden over zijn regio en een aantal opmerkelijke gebeurtenissen in en rond zijn dorp.

De Raad stelt evenwel vast dat – hoewel verzoeker doorheen het gehoor diverse vragen kreeg omtrent de regio waarvan hij verklaarde afkomstig te zijn – hij een dermate gebrekkige kennis vertoonde van zijn beweerde regio van herkomst dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat verzoeker zijn verblijf in het district Jaghori niet aannemelijk maakt.

2.13. De Raad wijst er op dat het de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden is waaruit terecht kan worden afgeleid dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt verbleven te hebben in het district Jaghori. Het argument dat hij sommige vragen wel kon beantwoorden doet aan voorgaande geen afbreuk. De Raad wijst er nog op dat bij de analyse van verzoekers antwoorden rekening wordt gehouden zowel met de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden alsook met het specifieke profiel van verzoeker.

2.14. De Raad wijst er voorts op dat zelfs van een jeugdige persoon met een geringe opleiding en een besloten leven mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke informatie te verstrekken betreffende zijn regio van herkomst, zo hij daar werkelijk heeft verbleven (cf. RvS 27 januari 2007, nr. 127.477). Verder blijkt dat de gestelde vragen zich niet louter beperkten tot een geografische kennis van zijn streek, maar dat er ook vragen werden gesteld over bekende figuren en gebeurtenissen in zijn regio van herkomst.

2.15. Door zijn gebrekkige medewerking verkeren zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg worden benadrukt. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal worden onderzocht. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.16. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.17. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER